

Elżbieta DOŁGANISZEWSKA, *Biskup Cyprian z Kartaginy. Świadek wiary*, Wrocław 2007, Wydawnictwo Wrocławskiej Księgarni Archidiecezjalnej, ss. 104.

Postaci wielkich animatorów życia społecznego, politycznego i religijnego zawsze są z chęcią przywoływane i opisywane, a ich życie, działalność i twórczość przypominane są wciąż na nowo. Szczególnie w patrologii, zajmującej się postaciami pisarzy chrześcijańskich pierwszych wieków, znajomość środowiska, życia i dzieł danego pisarza wydaje się nieodzowna. Oprócz standartowych podręczników, które z oczywistych względów przedstawiają tylko najważniejsze informacje biograficzne, ważną rolę odgrywają monografie dotyczące poszczególnych pisarzy, umieszczające ich w konkretnym kontekście oraz prezentujące podstawy ich teologii i swoisty klucz hermeneutyczny do zrozumienia ich twórczości. W ostatnim czasie w Polsce rolę tę spełnia częściowo seria *Wielcy Ludzie Kościoła*, publikowana przez Wydawnictwo WAM. Pojawiają się także inne pozycje poza seriami, które mają za cel przybliżenie tych wybitnych postaci. Jedną z nich jest opublikowana przez Wydawnictwo Wrocławskiej Księgarni Archidiecezjalnej książka Elżbiety Dołganiszewskiej *Biskup Cyprian z Kartaginy. Świadek wiary*.

Składająca się z sześciu rozdziałów praca, zgodnie ze słowami autorki, ma „w ogólnych zarysach ukazać sylwetkę – życie i dzieło – tegoż właśnie niezwykłego biskupa, świadka wiary i męczennika z Kartaginy” (s. 8). Autorka z rozmachem zmierza do postawionego sobie celu. W pierwszym rozdziale „Cyprian, biskup Kartaginy” (ss. 9-22) przedstawia życiorys Cypriana w kontekście prześladowanego Kościoła i problemów z upadłymi oraz z kościelną jednością. Drugi rozdział „Dzieła teologiczne biskupa Cypriana” (ss. 23-38) ma za cel ukazanie bogatej spuścizny literackiej biskupa Kartaginy. „Sakrament chrztu załącznikiem jedności Kościoła” to tytuł trzeciego rozdziału (ss. 39-50), w którym Autorka zwraca uwagę czytelnika na „Zależność jedności chrztu, Kościoła i Ducha Świętego” (ss. 41-45), na „Rozumienie pojęcia sakramentu” (ss. 45-47) oraz na „Chrzest jako sacramentum” (ss. 47-50). Tematem czwartego rozdziału jest „Autorytet biskupa w Kościele lokalnym (ss. 51-62), który omawiany jest przez Autorkę w czterech wymiarach: „Biskup

jako zastępca Chrystusa w Kościele”, „Biskup następca apostołów”, „Sukcesja Piotrowa biskupów” i „Biskup – znak wewnętrznej jedności Kościoła”. „Jedność episkopatu a Kościół powszechny” jest zagadnieniem, którego dotyczy piąty rozdział (ss. 63-72) omawianej książki. W rozdziale tym E. Dołganiszewska analizuje piśmiennictwo Cypriana w aspekcie źródeł jedności biskupów, jedności w wielości oraz Kościoła jako wspólnoty wspólnot. Ostatni rozdział: „Jeden Kościół – Extra Ecclesiam nulla salus” (ss. 73-92) przedstawia jedność i niepodzielność Kościoła i problem zbawienia w nim oraz ukazuje Kościół jako Matkę. Książka ponadto zaopatrzona jest we wprowadzenie (ss. 5-8), zakończenie (ss. 93-96) oraz bibliografię (ss. 97-102), zawierającą w sumie 72 pozycje.

Z przedstawionego układu treści książki możemy dostrzec, że głównym polem zainteresowań Autorki i owym rozmachem, z którym traktuje pisarską działalność Biskupa Kartaginy, są zagadnienia eklezjologiczne wchodzące w zakres teologii fundamentalnej. Na tym polu Autorka w doskonały sposób przedstawia nauczanie biskupa Cypriana dotyczące właśnie zagadnień eklezjologicznych, co jest ogromnym plusem omawianej pozycji. To jednak, co jest zaletą tej książki, stało się także jej mankamentem. Autorka, jako doktor teologii fundamentalnej, skupia swoją uwagę niemal wyłącznie na tych zagadnieniach. Wydawałoby się, że zgodnie z przytoczoną już powyżej zapowiedzią, przedstawi sylwetkę tego niezwykłego biskupa. Czyni zadość swoim zapowiedziom, dokonuje tego jednak w bardzo ogólnych zarysach. Przeprowadza analizę postaci biskupa Cypriana z pozycji teologii fundamentalnej, a właściwie jej niektórych aspektów, pomijając całe bogactwo jego myśli teologicznej. Wydaje się, że proste nadanie pracy innego tytułu, czy też doprecyzowanie go, nie wprowadzałoby w błąd czytelników poszukujących syntezy całego życia i nauczania biskupa Cypriana z Kartaginy, która wydaje się bardzo potrzebna na polskim rynku wydawniczym. Prezentowana książka jest cennym przyczynkiem do poznania myśli kartagińskiego biskupa, ale niestety tylko w szczególnym jej wymiarze, jako że do całościowego jej ujęcia – pomimo sugerującego go tytułu – książka E. Dołganiszewskiej pretendować nie może; zwłaszcza, że i w samej treści rozprawy Autorka nie ustrzegła się kilku błędów i zaniedbań: rozważania nie są potwierdzane odniesieniami do dzieł Cypriana, co skutkuje częstokroć trudnością w zrozumieniu czy jest to myśl Biskupa czy interpretacja Autorki; podany błędnie na s. 25 tytuł sztandarowego dla eklezjologii dzieła Cypriana *De catholicae Ecclesiae unitate*; bałagan i bardzo pobieżne omówienie dzieł w rozdziale II; powoływanie się na nauczanie biskupa Kartaginy, gdy tymczasem w przypisie pojawia się autor współczesny (np. ss. 44 i 45) oraz zamieszczanie cytatów w tekście bez wskazywania ich proveniencji.

Dokonując podsumowania trzeba się cieszyć, że powstała kolejna pozycja dotycząca jednego z najwybitniejszych Ojców Kościoła, który jednak do tej pory nie doczekał się w

języku polskim stosownej monografii. Szkoda, że wydaje się to skrótem doktoratu, zrobionym pobieżnie i w wielu miejscach niestarannie. Dla człowieka, szczególnie początkującego patrologa, nie zainteresowanego dogłębными rozważaniami eklezjologicznymi, a jednocześnie chcącego poznać postać biskupa Cypriana, praca E. Dołganiszewskiej *Biskup Cyprian z Kartaginy. Świadek wiary* może czasami być nużąca i trudna, zwłaszcza ostatnie cztery rozdziały. Jednak teolog fundamentalista znajdzie w niej, jeżeli nie ucztę, to z pewnością przystawkę do bogatej myśli teologicznej św. Cypriana z Kartaginy.

ks. Marcin Wysocki – Olsztyn